

Царьтъ останалъ очуденъ. Той очаквалъ, че свещеницитъ и калугеритъ ще поучатъ хората на добро, ще го запознаятъ съ живота и смъртьта на Исуса Христа, ще го посъветватъ да напусне езическитъ обичаи, баянията, суевѣрията, врачуванията, лошитъ работи: кражба, убийства, лъжа и т. н., а то излѣзло наопаки. Борисъ се отнесълъ до императора и до главния началникъ на гръцкитъ владици, нареченъ патриархъ, съ молба да повика назадъ лошитъ калугери и да изпрати въ България единъ добъръ и ученъ владика, който да стане глава на българската църква, да избере изъ между българитъ достойни младежи, да ги научи на четмо, писмо и служба въ църквата и тѣхъ да постави за свещеници. Цариградскиятъ патриархъ отказалъ. Той рекълъ, че българитъ нѣматъ право на самовластна църква, а всичко, каквото трѣбва, ще се прави и нарежда отъ гръцкия патриархъ въ Цариградъ.

Борисъ разбралъ, че гърцитъ се тъкмятъ чрезъ своитъ свещеници, калугери и владици да държатъ българитъ въ своитъ ржце и полека лека да погърчватъ народа. Затова той решилъ да се избави отъ гърцитъ.

Царь Борисъ изпраща свои хора до папата въ Римъ. — На другата година (866) Борисъ изпратилъ болярина Петра и други двама учени боляри да идатъ чакъ въ Римъ при папата, главата на католицитъ (латинитъ).

Една сутрина рано излѣзли изъ Плиска трима боляри, възседнали на хубави врани коне, оседлани съ скжли седла, съ позлатени юзди и стремена. По всичко личало, че тѣ сж пжтници за чужди държави. Заедно съ тѣхъ пжтували нѣколко пазачи, чиито коне били